

Sygn. akt I C 1425/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie, I Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	asesor sądowy Marcin Borodziuk
-----------------	--------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 sierpnia 2020 r. w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko A. W.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

3. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 1425/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 sierpnia 2020 r.

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. w pozwie wniesionym w dniu 20 sierpnia 2019 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. W. domagał się zasądzenia kwoty 2.681,88 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu twierdził, że strony łączyła ramowa umowa pożyczki nr (...), której integralną część (w myśl postanowień § 1 pkt 31 Ramowej Umowy P.) stanowi szczegółowa umowa pożyczki nr (...) z dnia 29 kwietnia 2019 r. Przedmiotowa wierzytelność stała się wymagalna w dniu 19 czerwca 2019 r. Strona pozwana nie wywiązała się z postanowień umownych i nie spłaciła należności w ustawowym terminie. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną w

niniejszym postępowaniu składają się: 2.500 złotych tytułem niespłaconego kapitału, 120,57 złotych tytułem prowizji za udzielenie pożyczki zgodnie z umową (...) z dnia 29 kwietnia 2019 r. oraz 61,31 złotych tytułem skapitalizowanej kwoty odsetek maksymalnych za opóźnienie w zapłacie pożyczki, liczonych od dnia 20 czerwca 2019 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu tj. 19 sierpnia 2019 roku.

Powód w dniu 14 listopada 2019 roku złożył w tutejszym Sądzie pismo procesowe, do którego załączył m.in. umowę ramową pożyczki nr (...) wraz z załącznikami. W uzasadnieniu pisma twierdził, iż prowadzi działalność polegającą na udzielaniu pożyczek w systemie on line za pośrednictwem platformy internetowej credilo.com. Przed zawarciem umowy pożyczki pozwana zapoznała się z wzorcami dokumentacji regulującej treść niniejszej umowy pożyczki, co potwierdziła przez oznaczenie odpowiedniego okienka – check boxu w formularzu elektronicznym na stronie internetowej w celu przejścia do kolejnego etapu składania wniosku o udzielenie pożyczki. Ponadto powód twierdził, że pożyczka została udzielona, a środki przekazane na rachunek bankowy pozwanej.

Pozwana w dniu 10 stycznia 2020 roku wniosła odpowiedź na pozew, w której wносиła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu kwestionowała istnienie roszczenia i skuteczność zawarcia umowy pożyczki, na którą powoływał się powód. Pozwana twierdziła, iż skuteczność zawarcia umowy pożyczki wymaga wyraźnego oświadczenia woli biorącego pożyczkę, a sam wydruk umowy pożyczki i załączników nie stanowi dowodu, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Wskazała, że na żadnym z załączonych od pozwu dowodów nie ma jej podpisu. Pozwana kwestionowała fakt doręczenia umowy pożyczki. Nadto twierdziła, że nie złożyła wniosku o pożyczkę, a powód nie przedstawił dowodu tej okoliczności.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. udzielania kredytów. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej współpracuje z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(...) Sp. z o.o. jako pożyczkodawca sporządził dokumenty w postaci wydruków komputerowych, określonych jako – ramowa umowa pożyczki nr (...) z dnia 8 lutego 2019 roku, umowa pożyczki nr (...) z dnia 29 kwietnia 2019 roku, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego z dnia 29 kwietnia 2019 roku, potwierdzenie transakcji. W wydrukach tych widnieją dane osobowe pozwanej A. W. jako pożyczkobiorcy. W wydruku ramowej umowy pożyczki zostały określone zasady na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca zawierać będą umowy pożyczki. Warunkiem udzielenia pożyczki było złożenie u pośrednika wniosku o udzielenie pożyczki, przyjęcie wniosku o udzielenie pożyczki przez pośrednika po uprzednim dokonaniu przez niego weryfikacji wniosku o udzielenie pożyczki oraz zawarcie umowy pożyczki. W wydruku zaznaczono, że celem weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy pobiera się opłatę weryfikacyjną w postaci jednorazowego przelewu w kwocie 1 zł dokonywanego przez pożyczkobiorcę z jego rachunku bankowego. Zaznaczono też, że pożyczkę przyznaje się po otrzymaniu wniosku o udzielenie pożyczki, a także po dokonaniu weryfikacji danych podanych przez pożyczkobiorcę.

(dowód: ramowa umowa pożyczki k. 20-24, umowa pożyczki nr (...) k. 28, formularz informacyjny dot. kredytu konsumenckiego k.29-31)

W dniu 29 kwietnia 2019 roku pożyczkodawca dokonał przelewu na rachunek bankowy (...) kwoty 2.500 złotych, tytułem pożyczki z umowy nr (...).

(dowód: potwierdzenie transakcji k. 34)

W dniu 5 czerwca 2019 roku powód wystosował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.050 złotych.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 32)

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód swoje roszczenie wywodzi z umowy pożyczki nr (...), która miała zostać zawarta między stronami w dniu 29 kwietnia 2019 roku, za pośrednictwem internetu. Opisał sposób, w jaki miało dojść do zweryfikowania danych pożyczkodawcy, oraz do samego zawarcia umowy.

Powyższy materiał dowodowy – w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu zarzutów formułowanych przez pozwaną – nie potwierdza, aby dokonała ona akceptacji treści zawartych w załączonych wydrukach, a tym samym aby doszło do zawarcia umowy pożyczki. Przeprowadzone w sprawie dowody nie pozwoliły na wykazanie tego faktu.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu, w tym fakt złożenia przez pozwaną w dniu 29 kwietnia 2019 r. wniosku o udzielenie pożyczki. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie sprostał.

Niewątpliwie zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Tego powód w niniejszym procesie nie uczynił. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach.

Powód na potwierdzenie faktu zawarcia umowy pożyczki i jej wykonaniu przez powoda przedstawił dowody w postaci wydruków komputerowych. Pozwana zakwestionowała moc dowodową przedstawionych przez powoda wydruków, niewiarygodnych za zgodność z oryginałem. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c., wydruk komputerowy stanowi bowiem inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c., 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Tym niemniej, Sąd uznał te dowody za niewystarczające do przyjęcia, że pozwana zawarła w dniu 29 kwietnia 2019 roku umowę pożyczki. W tym zakresie wskazanym dokumentom należało odmówić wiarygodności.

Należy zauważyć, że wydruki załączone przez powoda pochodzą wyłącznie od niego, a zawarte w nich treści nie zostały w żaden sposób akceptowane przez pozwaną. Brak potwierdzenia, że zostało złożone jakiekolwiek oświadczenie woli przez pozwaną, co skutkuje przyjęciem, że wydruki te mogą być poczytywane jedynie za projekt umowy, które same w sobie nie wywołują skutków prawnych.

Żaden ze złożonych przez powoda dowodów nie potwierdza, że pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy i złożyła wniosek na interaktywnym formularzu, a następnie uiściła opłatę weryfikacyjną, co skutkowałoby przyjęciem akceptacji przez pozwaną warunków wynikających z treści umowy pożyczki. W wydruku ramowej umowy pożyczki dołączonej do pozwu w § 1 ust. 20 wskazano, iż pożyczkobiorca zobowiązany jest dokonać jednorazowego przelewu w kwocie 1 zł, tytułem opłaty weryfikacyjnej celem potwierdzenia danych oraz potwierdzenia numeru rachunku bankowego pożyczkobiorcy.

Powód przedłożył potwierdzenie transakcji przekazania kwoty 2.500 złotych z rachunku bankowego o numerze (...) na rachunek bankowy o numerze (...). Z opisu potwierdzenia transakcji wynika, że kwota ta została przekazana tytułem

pożyczki z umowy nr (...). Wydruk potwierdzenia transakcji pochodzi z wewnętrznego systemu firmy, świadczącej usługi płatnicze, niespełniający jednak wymogów określonych w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Tym bardziej, że wskazanego w tym potwierdzeniu numeru rachunku bankowego odbiorcy nie sposób powiązać z rachunkiem bankowym pozwanej. Brak jest dowodu, by taki numer rachunku wskazywała ona do wypłaty środków lub aby z tego rachunku bankowego uiszczała opłatę weryfikacyjną.

Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego w postaci zwrotu pożyczki (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12).

Powód złożył do akt sprawy ramową umowę pożyczki, umowę pożyczki, formularz informacyjny oraz wydruk zawierającego dane przelewu na kwotę 2.500 złotych. Z dokumentów tych nie wynika, aby pozwana dokonała czynności związanych z rejestracją na portalu pośrednika powoda i weryfikacją swojej tożsamości, a następnie złożyła wniosek o pożyczkę, która została jej udzielona. Powód nie załączył wniosku o pożyczkę ani potwierdzenia uiszczenia przez pozwaną opłaty weryfikacyjnej, która była elementem niezbędnym do zawarcia umowy pożyczki. Z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego płynie zatem jednoznaczny wniosek, iż brak jest dowodów na to, aby pozwana dokonała wyżej wymienionych czynności.

Sam fakt dokonania przelewu, wobec braku dowodu złożenia wniosku o pożyczkę, wobec braku jakiegokolwiek potwierdzenia, że rachunek bankowy wskazany jako rachunek odbiorcy przelewu został wskazany przez pozwaną, nie stanowi o zawarciu i wykonaniu umowy pożyczki.

Mając powyższe na uwadze, powództwo należało oddalić w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)